

A mennyek országa benned van

A premier minden képzeleteteket felülmúl majd. Az egész folyamat arra megy ki, hogy eltűnjön az emberi minta. Ekkor elengeded emberi mivoltodat. Ekkor olyan dolog történik, amit elképzelni sem tudsz. A mennyekben találsz magadat. Az embert kell elengedni. Ez a valódi én világa, a mennyek országa. Ehhez tisztán kell látnod, hogy nem az vagy, akinek hiszed magad. Aki marad belőled, az látja a mennyek országát. Az Isten maga.

Most is Isten vagy, de embernek hiszed magadat, és arról tudsz, hogy a Föld nevű bolygón élsz. De ez nem igaz. Nincs Föld. A mennyek országa van. Az Én világa Isten országa. A Biblia nem hazudik. A mennyek országát magadban érzed. Ami bent, az kint is.

Ha alacsony szinten van a tudat, vagyis te, akkor van Föld stb. Ha belül emelkedik a szintje, minden emelkedik. Az embert el kell engedni. Belül fel kell számolódnia az ostoba elmének, ami eltakarja előled az igazságot, Isten országát.

Csak magaddal dolgozz. Csak magaddal foglalkozz. Csinálj magadban balhét. Ne nyugodj bele abba az igazságba, amit most élsz. Ki lakik itt bent? Biztos, hogy ez a világ és ezt kell élnem? Forgasd fel a lelkedet, az értelmeket. Az elme fel fogja adni. Fel fogja adni! Ne várj segítséget senkitől. Istentől sem. Mert te vagy az Isten. Semmi nem tud elpusztítani. Ha mindig segítséget vársz, az az elme. Ha kell, küzdj, ha kell, ülj csendben, ha kell, engedd el mindenkit. Tudod, mit engedsz el? Az elme képzeletét másokról, a világról. A mennyek országában ott lesz minden ugyanúgy, és mindenki. Te látod, hogy hol vagyunk tisztán.

Jézus mindent elmondott. Ne gyűjtsetek semmit a Földön. Magyarul, ne ragaszkodj semmihez, ha a Föld dimenziójában vagy. Ha elengedsz mindent, akkor feljebb lépsz. Az adott síkon kell elengedni mindent, akkor feljebb lépsz, a mennyek országába.

Mi van akkor, ha találkozunk? Te abban a hitben leszel, hogy a Földön vagyunk. Én meg látom és tudom, hogy a mennyországban vagyunk, pedig mindketten ugyanott vagyunk, ugyanazt látjuk. Ki a kakukktojás? Hol a bibi? Te miért nem érzed?

Amikor lelepleződik az elme

Nézd, a mai napig el tudok mondani mindent, ami történt, de már nem érzem magaménak. Ennyi a különbség. A felébredés két szálon zajlik. Egy a mélyben, amihez nincs hozzáférés, és a másik a felszínen, az elme háborgásai, zavarai, próbálgatásai. Nos, a felső sosem ismeri meg az alsót. A felső nagyon változékony és mindig a múltból merít. Az alsót ez nem érdekli. Az zajlik és kész. Amikor beérett, leleplezi a felsőt és vége a keresőnek. Ezért kell kitartó türelem.

Amikor lelepleződik az elme, megtörténik az elválás magunktól. Amikor rálátunk, hogyan működött az elme, az az elme, amit szolgáltunk, amiben vakon hittünk, amit magunkként éreztünk, amivel együtt sírtunk, neveltünk, az átvért minket nagyon csúnyán. Először furcsa szabadnak lenni. Nincs az, hogy mihez kezdjek most. Egy olyan elválás ez, amiben nincs harag, nincs szomorúság. Talán egy kicsit, hisz sok évig együtt éltünk jóban, rosszban. De nincs megalkuvás. Mennie kell. Igaz természetünk marad, ami a szabadság. Nem tudod, milyen a szabadság. Akkor tudod meg, amikor elválsz az elmétől. Olyan jó visszatérni a valós állapotunkba. Tudjuk, soha többé nem hagyjuk, hogy bármi, bárki rabságba ejtsen.

Ez legyen az irányod. Habár nem éled, nem ismered milyen a természeted, amikor valóban szabad vagy, de ez kell hogy legyen minden vágyad. Amikor először megérezed, amiről beszélek, örömkönnyek fognak gyűlni a szemedbe. Ez a premier. Ezt keresed. Nem te leszel szabad, hanem te vagy a szabadság. Szabadság. Nincs semmi, ami ennél többet érne.

Majd ha eljön a pillanat, amikor ezt megéled, megérted miről beszélek most neked. Elválni önmagunktól szomorú és boldog pillanat is egyben. Akivel együtt éltél, egy voltál vele, el kell engedned. Ott az elengedés csendes szomorúsága, és a szabadság mámorító öröme. Talán megkönnyezed, lehet, hogy kicsit bele halsz, de nem akarsz már együtt élni magaddal, mert hatalmasat csalódtál magadban. Nem tudsz már tovább hazugságban élni. Mennie kell.

Amikor lelepleződik az elme, ugyanolyan, mint amikor a házastárs rájön, hogy megcsalták. Ráadásul mindvégig megcsalták az együttélés alatt. A legnagyobb

bizalmasodban csalódsz. Önmagadban. Ehhez, hogy ez a leleplezés megtörténjen, meg kell haladni az elmét. Onnan fogsz rájönni erre a hazugságra. Hazudott neked rólad, a világról, az igazságról. Megtévesztett folyamatosan. Elválni önmagunktól szomorúság és boldogság egyszerre. Sírunk és boldogok vagyunk egyszerre. Sírunk, mert egy nagyon közeli valakit engedünk el, akit eddig önmagunknak hittünk és boldogok vagyunk, mert a valódi önmagunk marad. Felszabadult a valódi önmagunk. Az út legkegyetlenebb és legboldogabb pillanata ez. Elengedni azt, aki voltunk és megtaláltuk azt, aki vagyunk. Az egyik szemed sír, a másik mosolyog. Azért sírsz, mert megszeretted azt, aki voltál, azért mosolyogsz, mert megtaláltad azt, aki vagy.

Tudatában vagy, hogy az, akinek az életét élted, nem a tied, de mivel abban a hitben voltál, hogy az a valódi életed, sok emlék fűz hozzá. Olyan ez, mint aki sokáig rabságban van, és megszokta azt az életet, azután hirtelen szabad lesz és megsiratja, és lassan, fájón engedi el azt az életét, amit a rabságban élt, de soha nem akarja azt újra élni.

A valódi én és a hamis én

Ezelőtt egy voltál, majd újra kettő lettél aztán újra egy vagy, de elme nélkül. Egy vagy az elmével, nem ismeresz más állapotot, majd lelepleződik az elme, ketté válsz. Van te és az elme, majd az elmét elengeded és újra egy vagy, de az elme nélkül. A valódi én és a hamis én egy. Aztán lelepleződik a hamis én, kettő lesz. Hamis én és valódi én. Majd a hamis ének nem hiszünk többé magunkat, és távozik. A valódi én marad. Tehát igaz az a tanítás, hogy mindig a valódi én vagy.

Ehhez a valódi ének tisztán meg kell "tapasztalnia" magát, hogy lehulljon róla minden hamis képzet. Ehhez a látónak, azaz a valódi ének látnia kell azt, hogy ő nem a test személy. Ez az a pillanat, amikor itt a test személy és hirtelen hátulról látjuk a személy testet. Ezt elmén belül nem lehet megtapasztalni. Ehhez a látónak tisztán kell maradnia.

Ekkor hirtelen egy másodperc alatt felismerődik az elmeműködés szisztémája. Mindig a múlthoz megy, amikor a jövőt létrehozza. Ez a nagy átverés.

Innentől borul a bili. Nem hiszel el semmit. Az időnek, ha az egyik szárnyát levágod, azaz a jövőt, onnantól vége. Le kell lepleződnie egyértelműen mélyen benned a nagy átverésnek. Ott, ahol keletkezik az idő.

Mit hoz a szabadság? Nem hiszel el többé egy gondolatot, érzést, hitet sem, és ezek elhagynak téged. Egyvalami marad. Az öröm. A folyamatos belső öröm. Nem a világban keresed, hogy valami örömet okozzon. Te magad vagy az öröm. Minden, amit ezután a világban teszel, elvárások nélkül teszed. Folyamatos belső öröm állapotában teszed.

Emlékezz arra, amikor igazán boldog voltál, hogyan viszonyultál az emberekhez? Hogyan cselekedtél? Na, ez annak a milliószorosa. Amikor úgy érezted, na most minden rendben van? Mennyivel másabb úgy élni? Ez ezután sosem hagy el téged. A halál fenyegetettsége sosem zaklat többé és így teljesen másképpen élsz a világban.

Megváltozik a motivációd. Nem a túlélésre hajtasz, nem úgy élsz, hogy most ez az egy életem van, minél több szép élményt kell megélnem, mielőtt meghalok. Nem fognak megérinteni a gondok, de megteszed, amit éppen kell. De úgy, hogy nincs közöd hozzá. Szabad vagy. Ez belső szabadság. Szabad vagy a világtól, szabad vagy önmagadtól.

Isten

A legfontosabb. El kell felejtened, amit eddig Istenről gondoltál. El kell engedned azt a hitet, hogy ő egy ítélkező hatalom, és te bűnös vagy és félsz a haragjától. Istent töröld a fejedből és akkor megtalál téged. Megcsókolja a lelkedet és elolvaszt magába. Tudd, hogy Isten nem létezik! Élj így ezután. Nem létezik Isten. Szabadulj meg Isten gondolatától és nem vársz többé segítséget tőle.

Most gondolj bele mekkora tévedésben vagy. Azt hiszed te a valódi Isten, hogy bűnös vagy. Vagy van egy Isten, akihez imádkozol segítségért. Amíg erős benned a hit, hogy van Isten, addig félre vezeted magadat. A valódi Istent csak önmagadként élheted meg. A valótlan Isten gondolatát el kell vetned magadtól!

Az elme működése

Vedd észre, ha az elme a múltból merít. Ha folyamatosan észreveszed, megszűnik a jövő képzet. Összeomlik a rendszer. És te szabad vagy. Nem fogja elhinni azt, amit az elme vetít. Sőt azt sem, amit eddig vetített neked. Csalódsz az értelmében. Ez a te szerencséd, mert ez a csalódás az utolsó lesz és szabaddá tesz. Az elme mindig a múlt raktárából válogat, amikor alkotja a jövőt. Ezt figyeld meg, hogy így van-e.

Például tegnap a munkahelyeden leszidott a főnök. Otthon az elme ezt fogja elemezni és ebből mindenféle jövőképet alkot. Elképzeli, hogy kirúgnak, stb. Aztán azt, hogy holnap is le fog szidni. Aztán azt, hogy félsz attól, amit elképzelsz. Mindig a múltból szedi össze a jelenetek kellékeit. Mert már volt olyan, hogy leszidtak! Onnan szedi, hogy milyen az.

Szerintem az a járható út, ha valaki meghaladja az ént. Az összes többi segítség, de nem megoldás. A legmagasabb szinten meg már a látó semmit sem hisz el ebből a világból, de nem közömbös. Fel kell ébredni és látni, hogy mi az, ami nem te vagy. Csak a végső megélése szabadít meg, semmi más. Amikor rálátsz tisztán arra, hogy minden hazugság, az elme működésének a szívébe látsz, de akkor, ha meghaladod. Ez a leleplezés véget vet a hatalmas befolyásolásának. Semmi más. Nem ér semmit a felébredés útja, sem a legnagyobb tapasztalások sem, ha az elme nincs leleplezve. Onnantól borul a bili és szabad vagy. A veleje az, ahogy életben tartja magát. Az, hogy te elhiszed, amit eléd tár. Arról hogy ki vagy stb. És arról, hogy mi a világ.

Mi lesz utána? Nos, ugyanúgy megy tovább az élet. De te semmit nem hiszel el, amit az elme mond. A világot nem ítéled sem valósnak sem valótlanak. Nem hiszed el, hogy a világ olyan amilyennek eddig láttad. A tiszta lét tudata marad. A szabadság a kiteljesedettség, a korlátoltság érzés teljes megszűnése. Teljes aggodalommentesség. Nem tudjuk már előre, hogy mit kell csinálnom. Eltűnik a jövő fürkészése.

Teljesen nyílttá válik a lehetőségek tárháza, de ebben semmi negatív lehetőség nem bukkan fel. Mi a világtól teljesen független létezőként élünk a világban. Nincs semmi, amit el kellene érünk. Már elértük. Már minden eleve

beteljesedett. Mivel mi a létezés állandó öröme vagyunk, megszűnik annak a belső hajtóereje, hogy bármit is el kell érünk, ezért mások segítése, mint egyetlen alternatíva jelenik meg. Együttérzően az elme rabságában lévővel. Nem a kezedet nyújtod, nem kenyeret adsz vagy gyógyítani fogsz, hanem megtanítod, hogyan szabaduljon meg az elméjétől. Jelenléteddel főhajtásra kényszerítődnek az elmék. A benned lévő korlátlan örömet hagyod kiáradni a világra. Nincs senki, aki benned birtokolni, megtartani akarná. Problémáid, programozottságodat elfújja a szél minden irányba. A megszálló elme végleges vereséget szenvedett. Soha többé nem hiszed el, hogy bármi ártani tudna neked!

Azért azt mondom, ne ragadj le sehol mindaddig, amíg le nem lepleződik az elme. Ennek tisztán tudomásában leszel! Abban a pillanatban eltűnik a születtem és meg fogok halni tudomása! Ekkor csak a létezés lesz önmaga tudomásában. Örökké áldott, örökké boldog, örökké valós leszel.

Két dolgot felejts el. Hogyan fogom elérni, vagy erre nem vagyok képes! Neked az a dolgod, hogy hátradőlj. Minden meg fog történni. Minél kevesebbet akarj az értelmekkel bele szólni és akkor valami átveszi az irányítást. Nem fogsz tudni sem betegségről sem fájdalomról, a csend megtestesülése leszel (vagy).

Egyszerűen, ha bármi megjelenik, nem hiszed el a valóságát, és ezért nem azonosulsz vele. Folyamatos létezés tudata lesz, aminek a lelke az öröm. Szolid folyamatos belső öröm. Önmagunkat áldottként érezve. Az ítéleteinkben sem hiszünk. Eltűnik az, hogy valami jó vagy rossz.

Csend a végső

Szerencsés vagy, ha a figyelem figyel az egót. Valóban lehangoló, ha felbukkan az ego, de mondtam ezt, hogy képes bármelyik állapotban felbukkanni. Az ego felbukkanása arra ösztönöz, hogy mélyebbre menj. Az egót nem szabad lebecsülni. Nagyon nagy hatalma van. Az jó, ha elegend van.

Csendülés előtt légy annak tudatában, hogy rajtad kívül nincs senki, csak te létezel. Majd mondd el nekem, volt-e egód akkor?

Most ebben a pillanatban tudatosítsd magadban, hogy senki, semmi nem létezik!

Hagyd, hogy elintézzé a figyelem. Ez az automatikus önfigyelem. Az önfigyelem majd elintézi. Ha ez automatikus, akkor nincs veled dolgod. Az ego utálja az önfigyelmet. Nem akar lelepleződni. Rosszul érzi ettől magát, így veled te is.

Egyet jegyezzetek meg! Rosszullét, mindenféle elmezavar, testi tünetek mindig az ego szenvedése! Amíg van azonosulás, addig magadnak érzed. Az azonosulás egy mélyben zajló munka. Ehhez idő kell, és türelem, amíg felszámolódnak. De sajnos szenvedsz, amíg te ő vagy.

Ezeket nem mondják el a szépen csengő videóknak. Nem mondják, mert a kutya nem venné a könyveiket és nem követnék emberek milliói őket. Azért van szenvedés, mert egóval azonosulunk. Ezt mindig tudni kell! Azt is, hogy aki meg akar szabadulni az egótól és szabad akar lenni az is az ego! Ha erre rádöbbsz, csend lesz.

A szabadság itt van, Isten itt van, a mennyország itt van, akkor miféle szabadságot kellene elérni és hol van az? Ha minden itt van, akkor mit kell tenned, hogy szabad légy? Elengedni az életem.

Most is a jelenben vagy. Mi az, ami nincs itt? Mi az, ami kódorog? A szenvedéshez mindig idő és tér kell. Mi az, ami sosincs jelen? A figyelem. Ami te vagy. Hogyan hozod a jelenbe?

Az elme maga a múlt. Egy gondolat. A figyelem rajta van ezen a gondolaton. Ennyi a probléma. Mi történik itt és most? Ez a varázs mondat, ami megszakítja az elmét.

Egyetlen egy tolvaj sem szereti, ha figyelik. Szeret garázdálkodni, de úgy, hogy ne tudjanak róla. Nem tud elmenekülni az Isten elől! Isten már figyel. El fogja pusztítani. Ez a figyelem fogja felszámolni.

Átégeti, mint a lézer. Erre kellett az, hogy látóként megtapasztald magadat. Ezután csak az önfigyelem lesz. A figyelő figyelni önmagát. Az ego nem szeretné ezt. Ezért van egy kis balhé most benned. Csak hagyd az önfigyelmet. Ül le és hagyd. És csend lesz. A végső az elme csendje. Nincs más út.

Azt, hogy ezt hogy lehet elérni, sokféle lehet, de a figyelem lesz az, ami ezt eléri, nem te.

Amikor megvan az a tapasztalat, hogy a látó vagyok, onnantól a figyelem csak a forrását figyeli, mint legmagasabb létezőt. Az elme ekkor automatikusan veszít az erejéből, majd elcsendesül. Elcsendesül a fej. Majd utána a testben is csend lesz.

Az elvárás az akadályja annak, hogy felismerd, hogy most is a végső vagy. A csend a végső. Az elmének ez semmitmondó. De az elme hiánya a csend, hogyan is tudna arról, hogy mi van utána, amikor ő már nincs? Az elme ott akar lenni a premieren. Ahogy azt ő primitíven elképzei. Egy teljesen más síkon van mint a csend. Az elme fent te lent vagy. A figyelem az, ami ide-oda ugrál.

A vanság

Menj le az alapszintre, ami mindenre elmondható a környezetekben. Ami mindenben és mindenki között közös. Az hogy van. Ekkor megszűnik a különálló tárgyak fogalmi világa. Egységes vanság marad. Ez a vanság üres. A világ üressé válik, amitől a mi ürességünk nem különbözik. A test nem határolja el a belső ürességünket a külsőtől. Ezek egyek. Amikor ezek egyé válnak, ez a nem kettősség alapja. Ekkor felismerjük, megéljük, hogy ebben az ürességben az isteni minőség van. A hétköznapi életből le kell vinni a kérdezőt a vanságig.

Utána a belső ürességet elmagyarázni. A személy felszámolódása után az üresség marad. Ekkor a belső és a külső egyé válik. Innentől úgysem tud kérdezni nagyon már. Ez a tér az az űr, ami maga Krisztus, Isten, az örökkévaló tere. De ez nem a vége. De itt már nincs személy. Ez a felismerése annak, hogy sosem voltam test-személy. Mindig is az Isteni voltam. Ebben az űrben van benne a világ.

Ez a mindenség tere. De még ez sem valós, mert ezt a teret elnyeli a sötét anyag. És csókolom, senki, semmi se tér se Isten se világ nem marad az énen kívül. Az én először létre hozta Istent, amiben megjelenhetett a világ, és aki elveszett a formák világában és elveszett a test személy vagyok formáiban. A saját teremtésének a rabja lett. A végsőhöz vezető út nem más, mint az hogy a teremtés visszafelé felszámolódik. Elég. Maga Isten is. Ami marad, az az

elpusztíthatatlan valóság, az alfa és az omega. A mag. Az ősi valóság. Az Én. Végső állapotunkban a kiterjedésünk nulla. Nincs ennél nagyobb csoda, hogy ebből az egyszerű énből van minden, amit tudunk, és amit nem tudunk.

Ez nem a végső.

A végső

A végsőben azt az ént, ami marad, valami behúzza egy pillanat alatt túl mindenben. Ekkor valósul meg a látó.

Amit mi tanítunk, és hiteles beszámolókkal alátámasztunk, amit elérhetővé és viszonylag rövid időn belül megvalósíthatóvá teszünk az nem más mint látóvá válni. Pontosan ezt tanítjuk. A végső megvalósulást.

Nem találtam magyar könyvek között egyet sem, aki ehhez a témához ilyen szinten hozzá merne nyúlni. De még a nemzetközi könyvek között sincs ilyen nyílt és feltáró útmutató. Mert ha valaki ilyen szinten nyúl hozzá, az hamar elbukik, ha nincs mögötte hiteles megélés. Na, ezt az űrt fogjuk betölteni itthon is és külföldön is később.

El kell jutnod a próbálkozásokba odáig, hogy nem lehet elpusztítani ezt az ént. Kinő, mint eső után a gomba. Az elpusztítására tett kísérletek feladása fogja elpusztítani, mert nem kap több figyelmet. Ami nem kap figyelmet, az eltűnik. Ezt kipróbálhatod. Figyeld meg, ha felteszed azt a kérdést, hogy mi történik itt és most, a figyelem ott hagyja a gondolatokat. Abban a pillanatban megváltozik az érzékelésed. A gondolatok pillanatok alatt eltűnnek, mert nem kapnak figyelmet.

Amikor teljesen bizonyos vagy abban, hogy a figyelem iránya a kulcs, hatalmas terhet raksz le. Semmiféle elmélettel nem fogsz foglalkozni utána. Csak a figyelem irányára figyelsz. Amikor megszokod, akkor észre fogod venni, hogy meg tudod figyelni a figyelmet. Ez elvezet a forráshoz, a látóhoz. Ez szeretet érzésben jelenik meg. A figyelem visszavezeti magát a forráshoz. Ekkor felismered, hogy a látó, aki figyel, maga a szeretet. Ekkor szeretetté válsz. Ez fog meggyógyítani, ez a szeretet. Semmi más nem képes meggyógyítani.

Akkor vagy igazan az Én, amikor nem akarod csak magadnak megtartani a szeretet vagy a boldogságot. Megjelenik az a késztetés, hogy adj belőle a világnak. Adj belőle mindenkinek kivétel nélkül. Nem megtartani akarod és csak te birtokolni, hanem adni, mindenkinek. Persze nem úgy, ahogy az emberek gondolják. Tudod, hogy az a dolgod ezzel, hogy ebben az állapotban időzz, de úgy, hogy nyílttá teszed. Bárki számára elérhetővé. Bárki beléphet ebbe a közeledben. Megjelenik egy kiárasztás állapot. Áramoltatod a világra. Nem vársz érte semmit. Pusztán jóindulatból teszed. Nem akarod birtokolni, megtartani. Csak így maradsz a szeretet, boldogság. Csak áramlik és áramlik ki belőled a boldogság. Ekkor tudod, hogy a legjobbat és legtöbbet teszed az emberekért. Ez a kiáramlás egy más síkon történik. Abban a pillanatban a világban mindenhol jelen van. Ezt tudod. Amint birtokolni akarod, vagy magadnak megtartani, eltűnik a szeretet, boldogság. Nem ejtheted fogságba azt, ami csak a szabadságban létezhet. Meg kell nyílni. Ezt a megnyílást a szeretet, a boldog állapot fogja előidézni. Amikor boldogság vagy, nincs félelem, nincs gondod. Nincs mit védeni. Az egóra nincs szükség. Elpárolog, mint a meleg víz. Amikor valós állapotodban vagy, fel sem merül a birtoklás érzése vagy vágya. Semmit sem birtokolsz és minden a tied. A mindenen a szabadságot, a szeretet, a problémamentességet értem. Mert a problémákhoz is ragaszkodunk valójában. Az én problémám az én szenvedésem az én az én... A személy ragaszkodik, birtokolni vágyik. A valós én nem ismer ilyet.

A személy bezárja, megkötözi, magához akarja láncolni a birtok tárgyát. A valós én nyitott. Nem zár be semmit sem. Hagyja áramolni.